

Сичко туй ставаше съ иждивеніето на Естевана отъ спазеното му отъ грабежа имущество. Гардунцѣтъ бѣхъ най-преданны на който ги откупуваше. Носилото са пренесе въ една пещера, и лицето на управителя бѣше не покрито, а тѣлото му обвито въ бѣло и тънко голандско платно. Ръцѣтъ на усопшши бѣхъ кръстосаны на гърдытъ му, а мигачытъ му добръ склопены. Смъртьта бѣ придала на страдающето преди малко и блѣдно негово лице изразеніе на крайна тишина. Въ тѣзи затруднителны обстоятелства Жозе не остави пріятелѣтъ си. Жуана която бѣше толкози преданна и търпѣлива, моляше са до Долора и пріемаше на гърдытъ си сълзытъ на прискърбната дѣвица. Отъ друга страна Жуанъ д'Авида едва освободеиъ отъ тъмницытъ на инквизиціята и извѣстенъ чрезъ Сапа, побърза да отиде у Гардунята. Ненадѣйното му поевяванеъ прінесе на Естевана и на Долора найсладкото утѣшеніе. Бѣше сръдношь. Апостольтъ и Жозе колѣничили до носилото, пѣяхъ тихо службата на погребеніето. Долора плачаше малко на далечъ отъ тѣхъ, но нито Естеванъ, нито Жуана смѣяхъ да я утѣшкытъ. Бѣше жалната минута, когато вещественната часть на съществото, което Долора толкози обичаше, щѣше да са обрне въ нищо. Въ единъ жгълъ на пещерата имаше една дървена масса покритъ съ бѣлъ платъ, подобна на жертвенникъ, и на нея са издигаше голѣмъ кръстъ. Два сребърны свѣтлника, които принадлежахъ на Мандаменто съ по три жълты свѣщы и въ една чаша светена вода: ето сичкого великолѣпіе на туй погребеніе. Важныйтъ и острыйтъ гласъ на апостола произвождаше голѣмо умиленіе; на него пригласяше усладителныйтъ и благозвучныйтъ гласъ на Жозе и риданіята на Долора. Естеванъ бѣ прискърбень доро до смърть. Животътъ на жената можаше сполучно да са истълкува чрезъ думата любовь. Но мѣжътъ размисли за повисоки и посложны работы и тури отечеството по-